

съ Бога, очистилъ грѣхове-тъ ни, пригърналъ ни въ любовь-тж Си и направилъ (ны) вѣчно *блаженны*. Спорѣдъ това при само-то крѣпко упованіе на Бога ные (пакъ) трѣба да признаваме себе-си предъ Него недостойни за твѣ добрины, что ожидаваме отъ Него, и всяко добро отъ Него получено трѣбѣ да (го) считамы туне дарованно и единственно заради заслуги-тъ на Иисуса Христа. Въ тѣхъ смисель и Апостолъ Павелъ говори: че уповава на Бога чрѣзъ Христа (2. Кор. 3 4), както и Иисусъ Христосъ повѣлѣва да се молимъ въ негово-то имя (Іоан. 16. 23, 24).

§ 142 Свойства-та на истинна-тж надеждж къмъ Бога.

Истинна-та надежда къмъ Бага има слѣдующи-тъ свойства :

1) Тя ожидава отъ Бога само съобразно-то съ волѣж тж Божіѣж, само истинни-тъ добрины, а не това, кое-то бы повече повредило на наше-то спасеніе, отколко-то да му спомогне; а временны-тъ добрини (тя) ожидава въ таквъ размѣръ, въ каквъ-то тѣн могатъ да способувать въ достиганіе-то на спасеніе-то (Евр. 13. 14; 2 Кор. 5. 6); къмъ таквъ надеждж ны побуждава и слово-то Божіе (Кол. 3. 1; фил. 3. 20).

2) Надежда-та не ожидава помощъ въ това, кое-то никога не е обѣщаль Богъ.

3) Истинна-та надежда на Бога изыскува, что-то ные отъ еднж странж да ожидаваме добрини-тъ отъ Бога, а отъ другж да употрѣбывамы и дарованни-тъ намъ отъ Бога силы и срѣдства за достиганіе-то имъ или на другы добры цѣли. Прѣво-то ся изыскува, спорѣдъ че и свободна-та наша воля и вѣчки-тъ вѣнпны обстоятелства завьсятъ отъ вседѣйствиѣжж-тж волѣж и благодатъ Божіѣж, както говори Апостолъ Іаковъ: *всяко даніе благо и всякъ даръ совершено съше естъ, сходай отъ Отца свѣтовъ* (Іак. 1. 17). И Анос. Павелъ казва: *Богъ естъ дѣйствуѣй въ насъ и еже хотѣти, и еже дѣлати о благоволеній* (фил. 2. 13; 1 Кор. 4. 7). А второ-то ся изыскува отъ самж-тж цѣль, за коѣж-то сж дадени намъ твѣ или другы-тъ силы и срѣдства, и тя безсѣмненіе състои въ това, т. е. да не бы ные стѣяли въ праздность, а да бы ся ползували чрѣзъ тѣхъ за истинно-то наше добро. Тоя, кой-то бы ожидаваль помощъ отъ Бога, безъ да употрѣби собственны-тъ си срѣдства, некаль бы несъобразно-то съ премудрость-тж Божіѣж, коя-то дѣйствува чрѣзъ естество-то теченіе на събытія-та и вещи-тъ. Наша-та надежда бы была дързка, ако ные напр. бы ожидавали отъ Господа хранѣ-тж и облѣкло-то си бѣзъ да употрѣбимъ рѣще-тъ си и стоимъ праздни; — ако бы мыслили, че Богъ ще ны избави отъ напасть-тж, въ коѣж-то смы ся предали самы; — ако останемъ въ надеждж на Негово-то милосердіе и продължавамы да водимъ грѣховенъ животъ; — ако бы отѣквали помощъ-тж Му при искушенія-та, кои-то призовамы самы; ако бы да очакваме мирнж отъ Него смъртъ, а продължавамы пороци-тъ. А трѣбѣ да употрѣбывамы вѣчки естествены срѣдства и сили и да ся надѣваемы че Богъ чрѣзъ своѣж-тж благодатъ и промышленіе за вѣчки и въ вѣчко ще устрои вѣчко надобро.

Спорѣдъ това въ Св. Писаніе ся одобрява трудъ-тъ къмъ при-